

„A Végzet Ereklýéi olyan
mesevilágot fest le, ahol
imádnék élni. Csodálatos!”

– STEPHENIE MEYER
A TWILIGHT SZERZŐJE

New York Times bestseller

A VÉGZET EREKLÝÉI

Ötödik könyv

Elveszett lelkek városa

CASSANDRA CLARE

finep
selection

C a s s a n d r a C l a r e

ELVESZETT LEUKÉK VÁROSÁ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

ՆԱՕՆԱԿ,
ԴԻՄՆԵԿ,
ԾԱՎԻԾՆԵԿ
ՔՏ
ՅԵՆՆԵԿ

*Senki sem azért választja a gonoszt, mert gonosz.
Csak összetéveszti a boldogsággal, a jóval, amit keres.*

Mary Wollstonecraft

Prológus

SIMON EGY HELYBEN ÁLLT, ÉS BAMBÁN MEREDT A HÁZA AJTAJÁRA.

Mindig itt volt az otthona. Erre a helyre hozták haza a szülei, miután megszületett. A brooklyni sorház falai között nőtt fel. Nyaranta az utcán játszott a lombos fák árnyékában, télen pedig a kukák fedeléből készített magának rögtönzött szánkót. Ebben ült süvét a család, miután meghalt az apja. Itt csókolta meg először Claryt.

Soha nem tudta elképzelni, hogy egy nap zárva lesz előtte a ház ajtaja. Legutóbbi találkozásukkor édesanyja szörnyetegnek nevezte, és könnyörgött neki, hogy menjen el. Simon egy varázslattal elfeledtette vele, hogy vámpír, de nem tudta, mennyi ideig tart majd a hatás. Ahogy ott állt a hűvös őszi levegőben, s maga elé bámult, tudta, hogy nem tartott elég sokáig.

Az ajtót jelek borították – festett Dávid-csillagok meg a chai, az élet szimbóluma. A kilincsre és a kopogtatóra tflíneket kötöztek. A kukucskálót Isten kezét jelképező hamsa fedte.

Óvatosan a jobb ajtófélfára erősített mezüzére tette a kezét. Füst szállt fel a szent tárgyból, ahol megérintette, mégsem égette meg. Nem fájt. Csak rettenetes ürességet érzett, ami lassan jeges dühnek adta át a helyét.

Belerúgott az ajtóba, és hallotta a dübörgő visszhangot odabentről.

– Anya! – kiáltotta. – Anya, én vagyok az!

Nem kapott választ – csak a reteszeket emelték a helyükre a túloldalon. Éles hallásával felismerte anyja lépteit és légzését, de a nő nem szólt. Simon az ajtón keresztül is érezte a páni félelem átható szagát.

– Anya! – Elcsuklott a hangja. – Anya, ez nevetséges. Engedj be! Én vagyok az, Simon.

Az ajtó megremegett, mintha a nő belerúgott volna.

– Menj el! – Nyers volt a hangja, a rettegéstől szinte felismerhetetlen. – Gyilkos!

– Nem ölök embereket. – Simon az ajtónak támasztotta a homlokát. Tudta, hogy valószínűleg be tudná rúgni, de mi értelme lenne? – Mondtam, hogy állati vért iszom.

– Megölted a fiamat – mondta a nő. – Megölted, hogy ezt a szörnyeteget tedd a helyébe.

– Én vagyok a fiad.

– Az ő arcát viseled, és az ő hangján beszélsz, de nem ő vagy! Te nem Simon vagy! – Hangja szinte sikoltássá erősödött. – Tűnj el a házamtól, mielőtt megöllek, átkozott!

– Becky – szólt a fiú. Nedvességet érzett az arcán. Megérintette. Miután elvette az ujjait, látta, hogy vörösek. Véresek voltak a könnyei. – Mit mondtál Beckynek?

– *Tartsd magad távol a nővéredtől!* – Simon csörömpölést hallott odabentről, mintha valamit fellöktek volna.

– Anya – mondta megint, ezúttal azonban képtelen volt kiáltani, csak rekedt suttogás tört elő a torkából. Lüktetni kezdett a keze. – Tudnom kell... Becky itthon van? Anya, nyisd ki az ajtót! Kérlek...

– *Tartsd magad távol Beckytől!* – Simon hallotta, ahogy anyja elhátrol az ajtótól. Aztán a konyhaajtó csikordult eltéveszthetetlenül, és linóleum nyikordult. Kinyílt egy fiók. A fiú hirtelen elképzelte, ahogy a nő az egyik kés után nyúl.

– *Mielőtt megöllek, átkozott!*

A gondolatra hátrabillent a sarkán. Ha az anyja felé szúr, a jel életre kel, és végez vele, ahogy Lilithel is végzett.

Leengedte a kezét, lassan elhúzódott az ajtótól, aztán lebotorkált a lépcsőn, átkelt az úton, és nekitámaszkodott az utcára árnyékot vető egyik nagy fa törzsének. Mozdulatlanul figyelte az anyja iránta érzett gyűlöletének szimbólumaival teli ajtót.

Nem, emlékeztette magát. Az anyja nem gyűlöli őt. Halottnak hiszi. Amit gyűlöl, az nem is létezik. *Nem az vagyok, akinek gondol.*

Nem tudta, mennyi ideig állt volna ott, ha a telefonja nem kezd rezegni a kabátja zsebében.

Ahogy reflexszerűen érte nyúlt, észrevette, hogy a mezüze összekapcsolódó Dávid-csillagokat formázó mintája beleégett a tenyerébe. Átvette a telefont a másik kezébe, és a füléhez vette.

– Igen?

– Simon? – Clary volt az. Levegő után kapkodott. – Hol vagy?

– Itthon – felelte a fiú, aztán elhallgatott egy pillanatra. – Anyám házánál – helyesbített. Még a saját fülében is üresnek és távolinak tűnt a hangja. – Miért nem mentél vissza az Intézetbe? Mindenki jól van?

– Hát, ez az – szólt Clary. – Miután elmentél, Maryse visszajött a tetőről, ahol Jace-nek kellett volna várnia. Nem volt ott senki.

Simon megmozdult. Nem is tudta, mit csinál, mint egy felhúzható bábu lépdelt az utcán a metróállomás irányába.

– Hogyhogy nem volt ott senki?

– Jace eltűnt – felelte a lány. Simon hallotta a hangjában a feszültséget. – És Sebastian is.

Simon megállt egy csupasz ágú fa árnyékában.

– De hát, Sebastian halott volt. Meghalt, Clary...

– Akkor áruld el, miért nincs ott a teste! Merthogy nincs ott – mondta a lány, és elcsuklott a hangja. – Nincs odafent semmi, csak egy csomó vér meg törött üveg. Mind a ketten eltűntek, Simon. Jace eltűnt...

Első rész

NINCS ROSSZ ANGYAL

A szerelem manó, a szerelem ördög: nincs is rossz angyal a szerelmen kívül.

William Shakespeare: Felsült szerelmesek

(Gáspár Endre fordítása)

Két héttel később

I

Az utolsó tanácsülés

– SZERINTE MEDDIG TART, AMÍG ÍTÉLETET HOZNAK? – kérdezte Clary. Fogalma sem volt, mióta várnak, de úgy érezte, legalább tíz óra telt el. Isabelle csajos fekete és élénkrózsaszín szobájában nem volt óra, csak nagy halom ruha, egy rakás könyv, egy kupac fegyver, csillogó szépítőszerekkel és használt ecsetekkel teli asztal meg nyitott fiókok, amikből csipkés bugyik, áttetsző harisnyák és tollboák kandikáltak ki. Volt az egészben valami, ami egy francia mulató öltözőjét juttatta az ember eszébe, ám az elmúlt két hétben Clary annyi időt töltött el ebben a csillogó kuplerájban, hogy mostanra egészen kellemesnek találta.

Isabelle az ablaknál állt Churchsel a karjában, és szórakozottan simogatta a macska fejét. Church közben baljós, sárga szemével a lányt méregette. Odakint éppen tombolt a novemberi vihar, az eső áttetsző patakokban folyt végig az ablakon.

– Már nem lehet sok hátra – mondta lassan Isabelle. Nem sminkelte ki magát, amitől fiatalabbnak, sötét szeme pedig nagyobbknak látszott. – Szerintem, úgy öt perc.

Clary Izzy ágyán ült egy stóc magazin és egy rakás zörgő szeráfpenge között. Nagyot nyelt, hogy elűzze a keserű ízt a torkából. *Rögtön visszajövök. Öt perc.*

Utoljára ezt mondta a fiúnak, akit a világon mindennél jobban szeretett, most pedig attól tartott, hogy soha többé nem mondhat mást neki.

Clary jól emlékezett a pillanatra. A tetőkertre. A kristálytisza októberi éjszakára, a felhőtlen fekete égbolt előtt fehéren izzó csillagokra. A fekete rúnákkal telerajzolt, démongennytől és vértől mocskos kőlapokra. Jace ajkára az ajkán, az egyetlen meleg pontra a vacogó világban. A nyakában lógó Morgenstern-gyűrűt szorongatta. *A Szeretet, mely mozgat napot és minden csillagot.*¹ A liftbe lépve visszafordult, és tekintetével még akkor is a fiút kereste, amikor végül magába szippantotta az épület mélye. Csatlakozott a többiekhez az előcsarnokban, megölelte édesanyját, Luke-ot és Simont, de mint mindig, lelke egy darabkája Jace-szel maradt, ott lebegett a város fölött azon a háztetőn; kettesben voltak a hideg, ragyogó város közepén.

Maryse és Kadir beszállt a liftbe, hogy felmenjen Jace-hez a tetőre, és megnézzze, ami Lilithből maradt. Tíz perc elteltével Maryse egyedül tért vissza. Amikor kinyílt az ajtó, és Clary meglátta a nő rémülettől falféhr arcát, azonnal tudta, hogy baj van.

Ami ezután történt, olyan volt, mint egy álom. Az előcsarnokban összegyűlt árnyvadászok Maryse felé sereglettek, Alec elszakadt Magnustól, Isabelle talpra ugrott. Mintha vakuk villantak volna egy büntett színhelyén, fehér fénycsíkok szelték át a sötétséget, ahogy egyik szeráfpenge a másik után életre kelt. Miközben igyekezett közelebb férkőzni, Clary darabokban hallotta a történetet – a tetőkert üres volt, Jace eltűnt. Az üvegekoporsót, amiben Sebastian holtteste feküdt, összetörték, mindenfelé szilánkok hevertek. A koporsó alatti talapzatról friss vér csöpögött.

¹ Dante Alighieri: *Isteni színjáték*. (Babits Mihály fordítása)

Az árnyvadászok gyors tanácskozás után szétszéledtek, és átfésülték az épület környékét. Magnus is velük tartott, a keze kéken szikrázott. Claryhez fordult, és megkérdezte tőle, van-e nála Jace-nek valamilyen tárgya, ami segíthetne a fiú nyomára bukkanni.

Clary odaadta neki a Morgensternek gyűrűjét, és elvonult egy sarokba, hogy felhívja Simont. Éppen összecsupkta a telefonját, amikor az egyik árnyvadász hangja túlharsogta a többiekét.

– Nyomkövetés? Az csak akkor működik, ha még él. Ami elég valószínűtlen, ha ennyi vért vesztett...

Valamiért ez volt az utolsó szalmaszál. A hosszú fagyoskodás, a kimerültség és a sok megtette hatását, érezte, hogy összecsupklik a térdé. Anyja elkapta, mielőtt földet ért volna. Utána csak homályos emlékfoslányok maradtak. Másnap reggel Luke-nál ébredt. Azonnal felült az ágyban, a szíve úgy vert, mint egy légkalapács. Biztos volt benne, hogy csak rosszat álmodott.

Ám miközben kikászálódott az ágyból, a halványuló foltok a karján meg a lábán nem ezt sugallták, mint ahogy a hiányzó gyűrű sem. Magára kapott egy farmert meg egy pulcsit, és kitántorgott a nappaliba, ahol Jocelyn, Luke és Simon ült komor tekintettel. Nem volt érdemes feltenni a kérdést, de azért próbálkozott.

– Megtalálták? Visszajött?

Jocelyn felállt.

– Édesem, még nincs meg...

– De nem halt meg? A holtteste sem került elő? – A lány lerogyott a kanapéra Simon mellé. – Nem... nem halt meg. Azt tudnám.

Emlékezett, hogy Simon a kezét fogta, miközben Luke elmondta azt a keveset, amit tudtak: hogy Jace továbbra sincs meg, mint ahogy Sebastian sem. A rossz hír az volt, hogy a talapzaton talált vérről megállapították, hogy Jace-től származik, a jó hír viszont, hogy egyáltalán nem is volt belőle olyan

sok. A koporsóból kifolyt víz keltette azt a benyomást, hogy sokkal több a vér, mint valójában. Így valószínűnek tűnt, hogy a fiú életben maradhatott.

– De mi történt? – kérdezte Clary.

Luke megrázta a fejét, és kék szemével borúsan pillantott a lányra.

– Senki sem tudja.

Clary úgy érezte magát, mintha a vérét jeges vízre cserélték volna.

– Segíteni akarok. Tenni valamit. Nem szeretnék tétlenül ülni, amíg nem tudjuk, hol van Jace.

– Emiatt nem aggódnék – szólt komoran Jocelyn. – A Klávét hívat.

Láthatatlan jég roppant Clary izületeiben, ahogy felállt.

– Jó. Mindegy. Bármit elmondok nekik, amit hallani akarnak, csak találják meg Jace-t.

– Bármit elmondasz nekik, mert náluk van a Végzet Kardja. – Jocelyn hangjából süttött az elkeseredettség. – Ó, szívem, úgy sajnálom!

Most, két héttel azután, hogy vagy egy tucatszor a kezébe vette a Végzet Kardját, és a Klávét számtalan másik tanút is meghallgatott, Clary Isabelle szobájában ült, és arra várt, hogy a Tanács döntsön a sorsáról. Akaratlanul is felidézte, milyen volt megfogni a kardot. Mintha apró horgokat akasztottak volna a bőrébe, hogy kihúzzák belőle az igazságot. Letérdelt a Beszélő Csillagok alkotta kör közepén, és hallgatta a saját hangját, ahogy mindent elmond a Tanácsnak. Beszámolt róla, hogyan idézte meg Valentine Raziel angyalt, és hogyan vette át fölötte ő a hatalmat azáltal, hogy kitörölte a nevét a homokból, és a sajátját írta a helyére. Elmesélte, hogy az Angyal teljesítette egy kívánságát, ő pedig azt kérte tőle, hogy támassza fel Jace-t a halottaiból. Elmondta, hogy Lilith a hatalmába kerítette Jace-t, és azt tervezte, hogy Simon vérével támasztja fel Sebastiant, Clary bátyját, akire fiaként tekintett. Hogy Káin jele Simon homlokán végzett Lilithtel, ráadásul azt hitték, Sebastian is halott, és többé nem jelent fenyegetést.

Clary felsóhajtott, és kinyitotta a telefonját, hogy megnézzze az időt.

– Egy órája vannak bent – állapította meg. – Ez normális? Vagy rossz jel?

Isabelle ledobta Churchöt, aki hangosan felnyávogott, aztán az ágyhoz lépett, és leült Clary mellé. Vékonyabbnak tűnt, mint általában – Clary-hez hasonlóan ő is fogycott az elmúlt két hétben –, de fekete nadrágjában és karcsúsított szürke bársonyfelsőjében szokás szerint igencsak elegáns volt. A szeme körül elkenődött a festék, amitől úgy kellett volna kinéznie, mint egy mosómedvének, mégis inkább emlékeztetett egy francia filmsztárra. Ahogy nyújtózott, rúnákkal teli elektrom karkötői dallamosan csilingeltek.

– Nem, nem rossz jel – mondta. – Csak azt jelenti, hogy sok mindent kell megbeszélniük. – Megforgatta az ujján a Lightwoodok gyűrűjét. – Nem lesz semmi baj. Nem szegted meg a törvényt, ez a lényeg.

Clary sóhajtott. Még a mellette ülő Isabelle vállának melegsége sem tudta megolvasztani a jeget az ereiben. Tudta, hogy valóban nem szegett meg egyetlen törvényt sem, de azt is tudta, hogy a Klávé dühös rá. Egy árnyvadásznak tilos halottakat feltámasztania, az Angyal viszont megtehetette. Ezért az, hogy Jace életét kérte, nagyon súlyos tett volt, és megállapodtak, hogy senkinek nem beszélnek róla.

Most, hogy mégis kiderült a dolog, megrázta a Klávét. Clary tudta, hogy meg akarják büntetni, már csak azért is, mert a tettének ilyen katasztrofális következményei lettek. A lelke mélyén nem is bánta volna, ha megbüntetik. Ha a csontját törik, kitépik a körmeit, utasítják a Néma Testvéreket, hogy beletúrjanak a fejébe metsző gondolataikkal. Ördögi alku lett volna – a saját fájdalma Jace visszatéréseért cserébe. Könnyített volna a lelkén. Büntudatot érzett, amiért magára hagyta a fiút a tetőn, hiába győzködtte Isabelle meg mindenki más százszor is, hogy ez nevetséges, hiszen azt hitték, tökéletesen biztonságos odafent, és ha Clary ott maradt volna, valószínűleg ő is eltűnik.

– Elég legyen! – szólt Isabelle. Clary egy pillanatig nem volt biztos benne, hogy a másik lány hozzá beszél, vagy a macskához. Church azt tette, amit olyan gyakran, ha ledobták: a hátán feküdt, mind a négy lábát az égnek

meresztette, és halottnak tette magát, hogy büntudatot ébresszen a gazdáiban. Aztán Isabelle félresimította fekete haját, Claryre meredt, és a lánynak leesett, hogy ráripakodott, nem a macskára.

– Miből?

– Abból, hogy azokra a rettenetes dolgokra gondolsz, amik történni fognak veled, vagy amik szeretnéd, ha megtörténnének, amiért te élsz, Jace pedig... eltűnt. – Isabelle hangja elakadt egy pillanatra, mint amikor a lemezen megugrik a tű. Soha nem beszélt úgy Jace-ról, mintha halott lenne. Ő és Alec fontolóra sem vette ennek lehetőségét. És Isabelle soha nem feddte meg Claryt, amiért ilyen hatalmas titkot őrzött. Ami azt illeti, éppen ő volt a legelszántabb védelmezője. Mindennap ott várta a tanácsterem ajtajában, és határozottan belékarolt, miközben elvonultak az összesűgva rá meredő árnyvadászok mellett. Ott volt a véget érni nem akaró meghallgatások alatt, és gyilkos pillantásokat vetett mindenkire, aki ferde szemmel nézett Claryre. A két lány sosem állt igazán közel egymáshoz, mindketten olyan típusok voltak, akik jobban érezték magukat fiúk társaságában. Isabelle mégsem tágított, Clary pedig legalább annyira csodálkozott, mint amennyire hálás volt.

– Nem tehetek róla – mondta Clary. – Ha megengednék, hogy én is keressem, vagy, hogy bármit csináljak egyáltalán, akkor nem lenne olyan rossz, azt hiszem.

– Nem is tudom. – Isabelle hangja fáradtnak tűnt. Az elmúlt két hétben Alec és ő teljesen kimerült a tizenhat órás kutatásoktól. Amikor Clary megtudta, hogy semmilyen formában nem vehet részt Jace keresésében, amíg a Tanács el nem dönti, mit lépjen arra, hogy visszahozta a fiút halottaiból, lyukat rúgott a szobája ajtajába. – Néha olyan értelmetlennek tűnik az egész – tette hozzá Isabelle.

Clary minden csontja jéggé fagyott. – Úgy érted, szerinted meghalt?

– Nem. Úgy értem, kizárt, hogy még mindig New Yorkban vannak.

– De más városokat is átfésülnek, nem? – Clary a nyakához emelte a kezét, megfedkezvén róla, hogy a Morgensternek gyűrűje nem lóg ott többé. Magnus továbbra is nyomkövető varázslattal igyekezett Jace nyomára bukkanni, bár eddig egyáltalán nem működött a dolog.

– Persze. – Isabelle kíváncsian kinyújtotta a kezét, és megérintette a finom ezüstcsengettyűt, ami Clary nyakában lógott a gyűrű helyén. – Mi ez?

Clary habozott. A csengettyűt a tündérmagánytól kapta ajándékba. Vagyis, ez így nem volt teljesen igaz. A tündérek királynője nem osztogatott csak úgy ajándékokat. A csengettyűt azért kapta, hogy jelezhessen vele, ha bajba kerül. Ahogy teltek a napok, és Jace-nek továbbra sem akadtak nyomára, Clary keze egyre gyakrabban tévedt felé. Egyedül az tartotta vissza, hogy tudta, a tündérmagány mindenért valami rettenetesen kér cserébe.

Mielőtt Clary felelhetett volna Isabelle-nek, nyílt az ajtó. A két lány azonnal kiegyenesedett az ágyon. Clary olyan erővel szorította meg Izzy egyik rózsaszín párnáját, hogy a díszként rávarrt csillogó kövek a tenyerébe váltak.

– Sziasztok! – Karcsú alak lépett a szobába, és húzta be maga után az ajtót. Alec volt az, Isabelle bátyja. A tanácstagok öltözkédését viselte: ezüst ruhával díszített fekete köpenyt, amit most kigombolt, így farmernadrágja és hosszú ujjú fekete pólója is kilátszott alóla. A sok feketétől világos bőre sapadtabbnak, égszínkék szeme kékebbnek látszott. A haja is fekete és egyenes volt, mint a húgáé, csak rövidebb, közvetlenül az álla alatt vágták le. A száját vékony vonallá préselte össze.

Clary szíve hevesebben vert. Alec nem tűnt éppen boldognak. Akármilyen hírt hozott is, jó biztosan nem lehetett.

– Hogy ment? – kérdezte csendesen. – Mi az ítélet?

Alec lovagló ülésben leült a fésülködőasztalnál lévő székhez, és a támlája fölött nézett a két lányra. Más helyzetben komikus látványt nyújtott volna. Alec nagyon magas volt, és ahogy hosszú, táncosokra emlékeztető lábát behajtva leült, a szék bababútorának tűnt alatta.

– Clary – szólt. – Jia Penhallow meghozta az ítéletet. Felmentettek minden vád alól. Egyetlen törvényt sem szegtél meg, és Jia úgy érzi, éppen elég volt ennyi büntetés.

Isabelle megkönnyebbülten sóhajtott fel, és elmosolyodott. Egy pillanatra Clary fagyossága is felengedett. Nem fogják megbüntetni, nem zárják a Néma Városba, nem kerül csapdába valahol, ahonnan nem segíthet. Luke, aki a vérfarkasok képviselője volt a Tanácsban, szintén jelen volt az ítélethozatalnál, és megígérte Jocelynnek, hogy felhívja, amint az ülés véget ér. Azért Clary is a telefonja után nyúlt. A gondolat, hogy jó hírt közölhet az anyjával, túlságosan csábítóan bizonyult.

– Clary! – mondta Alec, ahogy a lány szétnyitotta a telefonját. – Várj!

Clary felnézett rá. A fiú még mindig olyan komor képet vágott, mint egy sírásó. A lány hirtelen támadt balsejtelemmel tette le maga mellé a telefonját az ágyra.

– Alec... mi baj?

– Nem a te ítéleted fontolgatta ilyen sokáig a Tanács – felelte a fiú. – Egy másik ügyet beszéltünk meg.

A fagy visszatért. Clary megborzongott.

– Jace?

– Nem egészen. – Alec előredőlt, és összekulcsolta a kezét a szék támlája előtt. – Kora reggel híreket kaptunk a moszkvai Intézetből. Tegnap áttörték a védvonalakat a Vrangel-szigeten. Már kiküldtek egy csapatot megjavítani, de hogy a védvonal ilyen sokáig ne működjön... A Tanácsnak most ez az első.

Ha Clary jól értette, a földet körülvevő védvonalak amolyan mágikus kerítést alkottak, és még az árnyvadászok első generációja hozta létre őket. A démonok át tudtak ugyan hatolni rajtuk, de nem könnyen. A nagy többségüket mindenesetre távol tartotta, és megakadályozta, hogy a földet komoly démoninvázió árassza el. Eszébe jutott valami, amit Jace mondott

neki – most úgy érezte, évekkal ezelőtt. Régen kisebb csapatokban érkeztek a démonok ebbe a világba, és könnyen kordában lehetett tartani őket, aztán viszont egyre több és több került ki a védvonalakat.

– Igen, ez baj – bólintott Clary. – De nem értem, mi köze ennek...

– A Klávénak megvannak a maga prioritásai – vágott a lány szavába Alec.

– Az elmúlt két hétben az volt a legfontosabb, hogy megtalálják Jace-t és Sebastian-t. Csakhogy mindent átkutattak, és egyiküknek sem találták nyomát az alvilágiak egyik törzshelyén sem. Magnus nyomkövető varázslatai sem működtek. Elodie, a nő, aki a valódi Sebastian Verlacot felnevelte, megerősítette, hogy senki sem próbált érintkezésbe lépni vele. Amúgy sem tűnt túlságosan valószínűnek, hogy éppen nála kötnek ki. A kémek sem tudósítottak semmilyen szokatlan eseményről Valentine régi Körének tagjai körül. Ráadásul a Néma Testvérek sem tudtak rájönni, pontosan milyen szertartással próbálkozott Lilith, és hogy sikerrel járt-e. Nagyjából mindenki egyetért, hogy Sebastian, akit persze Jonathanként emlegetnek, elrabolta Jace-t. De ebben nyilván nincsen semmi új.

– És? – kérdezte Isabelle. – Ez mit jelent? Folytatják a keresést?

Alec megrázta a fejét.

– Arról nem volt szó, hogy kiterjesztenék – felelte halkán. – Hátrébb került a fontossági sorrendben. Eltelt két hét, és nem találtak semmit. A különleges keresőcsapatokat, amiket ezért hoztak ide Idrisből, hazaküldik. Most a védvonalak a legfontosabbak. Arról nem is beszélve, hogy a Klávé éppen kényes tárgyalásokat folytat. Átfogalmazták a törvényeket a Tanács új összetételéről, új konzult és inkvizitort neveznek ki, új bánásmódot határoznak meg az alvilágiakkal kapcsolatban. Nem akarják, hogy teljesen elterelődjön a figyelmük.

Clarynek elkerekedett a szeme.

– Nem akarják, hogy Jace eltűnése elterelje a figyelmüket egy sor hülye, ósdi törvény megváltoztatásáról?

– Nem adják fel...

– Alec – szólt közbe Isabelle élesen.

A fiú mély lélegzetet vett, és a kezébe temette az arcát. Hosszú ujjait éppen úgy hegek borították, mint Jace-ét. Jobb keze fejét az árnyvadászok szemrúnája díszítette.

– Clary, számodra... számunkra az a legfontosabb, hogy megtaláljuk Jace-t. A Klávé számára az a legfontosabb, hogy megtalálják Sebastiant. Jace-t is, de elsősorban Sebastiant. Ő veszélyt jelent. Ő rombolta le a védvonalakat Alicante körül. Tömeggyilkos. Jace...

– Csupán egy a sok árnyvadász közül – fejezte be Isabelle. – És abban semmi rendkívüli nincs, ha mi eltűnünk vagy meghalunk.

– Ő kicsit fontosabb, mert a Végzet Háborújának a hőse – mondta Alec.
– De a végén egyértelmű volt a döntés. Nem hagynak fel a kereséssel, de egyelőre kívárnak. Arra számítanak, hogy Sebastian lép legközelebb. Addig csak a harmadik helyen áll a fontossági sorrendben. Ha nem még hátrébb. Tőlünk azt kéri, hogy térjünk vissza a megszokott életünkhöz.

Megszokott élet? Clary nem hitt a fülének. Megszokott élet Jace nélkül?

– Ezt mondták azután is, hogy Max meghalt – mondta Izzy. Fekete szemében nem voltak könnyek, csak a düh lángolt benne.

– Hogy gyorsabban túltesszük magunkat a gyászon, ha visszatérünk a megszokott életünkhöz.

– Elvileg jó tanács – jegyezte meg Alec az ujjai mögül.

– Mondd ezt apának! Egyáltalán, visszajött Idrisből a tanácsülésre?

Alec megrázta a fejét, és leengedte a kezét.

– Nem. Ha ez bármi vigaszt jelent, a gyűlésen sokan érveltek dühösen amellet, hogy teljes erőbedobással keressük tovább Jace-t. Magnus persze, Luke, Penhallow konzul, még Zakariás testvér is. Végül azonban ennyi nem volt elég.

Clary határozott pillantást vetett a fiúra.

– Alec – szólt. – Nem érzel semmit?

Alecnek elkerekedett a szeme, és Clarynek egy pillanatra eszébe jutott a fiú, a lerágott körmű, lyukas pulóveres srác, aki gyűlölte őt, amikor megérkezett az Intézetbe, és úgy tűnt, sosem hagyja abba a duzzogást.

– Tudom, hogy zaklatott vagy, Clary – mondta élesen –, de ha oda akarsz kilyukadni, hogy Iznek vagy nekem kevésbé fontos Jace, mint neked...

– Nem – vágott közbe Clary –, arról beszéltem, hogy parabataiok vagytok. Olvastam a ceremóniáról a kódexben. Tudom, hogy különleges kötelék fűz benneteket össze. Megérzel dolgokat Jace-szel kapcsolatban. Olyan dolgokat, amik harc közben segítenek. Szóval, úgy értem... érzed, hogy Jace még él?

– Clary! – Isabelle hangjából aggodalom áradt. – Azt hittem, nem...

– Él – felelte óvatosan Alec. – Gondolod, hogy ilyen összeszedett lennék, ha meghalt volna? Az biztos, hogy valami nagyon nincs rendben, ezt érzem. De lélegzik.

– És lehet, hogy azt érzed, hogy fogolyként őrzik valahol? – kérdezte halkán Clary.

Alec az ablak és az eső szürke függönye felé pillantott.

– Talán. Nem tudom megfogalmazni. Soha nem éreztem ehhez hasonlót.

– De él.

A fiú egyenesen Clary szemébe nézett.

– Biztos vagyok benne.

– Akkor kapja be a Tanács! Megkeressük magunk! – jelentette ki a lány.

– Clary... ha lehetséges lenne... nem gondolod, hogy már nekiláttunk volna... – kezdte Alec.

– Eddig azt csináltuk, amire a Klávé utasított bennünket – mondta Isabelle. – De vannak más módszerek is.

– Úgy érted, olyan módszerek, amikkel törvényt szegnénk – szólt Alec. Bizonytalannak tűnt. Clary remélte, hogy nem idézi fel az árnyvadászok

egyik jelmondatát: Sed lex, dura lex. De (ott a) törvény a szigorú törvény. Nem hitte, hogy el bírná viselni.

– A tündérr királynő felajánlotta a segítségét – mondta Clary. – A tűzijáték alatt Idrisben. – Összeszorult a szíve, ahogy felidézte azt a végtelenül boldog éjszakát. Egy pillanatra elhallgatott, és mély lélegzetet vett. – És kapcsolatba is tudok lépni vele.

– A tündérek királynője semmit sem ad ingyen.

– Tisztában vagyok vele. Elfogadom, bármivel leszek adója. – Clary emlékezett a tündérlány szavaira, aki átadta neki a csengőt. *Bármit megtennél, hogy megmentsd. Nem érdekelne, milyen árat kell fizetned érte, hogy a Pokolnak vagy a Mennyeeknek lennél adója, igaz?* – Csak annyit kérek, hogy valamelyikőtök jöjjön velem. Nem értem valami jól a tündérek beszédét. Ha velem vagytok, csökkenthetjük a károkat. De ha tud tenni valamit...

– Én veled megyek – jelentette ki azonnal Isabelle.

Alec komoran pillantott a húgára.

– Már beszélünk a tündérek népével. A Tanács hosszasan faggatta őket. Márpedig ők nem tudnak hazudni.

– A Tanács azt kérdezte tőlük, tudják-e hol van Jace és Sebastian – mondta Clary. – Nem azt, hogy hajlandók lennének-e keresni őket. A tündérr királynő tudott apámról, tudott az angyalról, akit fogva tartott, tudta az igazságot a véremről és Jace-éről is. Nem hiszem, hogy túl sok olyasmi történik a világon, amiről ő ne tudna.

– Igaz – bólintott Isabelle, és egy kis élet költözött a hangjába. – Te is tudod, Alec, hogy a tündéreknél a megfelelő kérdéseket kell feltenni, ha szívesen információt akarsz kihúzni belőlük. Nagyon nehéz őket kifaggatni, hiába kell mindig igazat mondaniuk. A szívesség ellenben egészen más dolog.

– Viszont korlátlan veszélyek lehetőségét rejt magában – jegyezte meg Alec. – Ha Jace tudná, hogy engedem Claryt a tündérr királynőhöz fordulni...

– Nem érdekel – vágott a szavába a lány. – Ő is megtenné értem. Mondjátok, hogy nem! Ha én tüntem volna el...

– Felgyújtaná az egész világot, amíg ki nem tud ásní valahogy a hamuból. Tudom – mondta kimerülten Alec. – Gondolod, hogy én nem gyújtánék fel legszívesebben mindent? Csak próbálok...

– Jó bátyként viselkedni – bólintott Isabelle. – Világos.

Alec úgy festett, mint aki küzd azért, hogy uralkodjon magán.

– Ha valami történne veled, Isabelle... Azután, hogy Max... És most Jace.

Izzy felállt, átvágott a szobán, és szorosan megölelte Alecet. Pontosan egyforma színű hajuk elvegyült egymással, ahogy Isabelle a bátyja fülébe súgott valamit. Clary irigyen figyelte őket. Mindig szeretett volna egy idősebb fivért. Aztán kiderült, hogy van neki. Sebastian. De az olyan volt, mintha kiskutyára vágott volna, és a sátán kutyáját kapta volna helyette. Figyelte, ahogy Alec kedveskedve meghúzta a húga haját, bólintott, aztán elengedték egymást.

– Mennünk kéne – mondta a fiú. – Viszont legalább Magnusnak szólnom kell, mit tervezünk. Nem lenne szép dolog eltitkolni előle.

– Felhívod erről? – nyújtotta felé Isabelle saját ütött-kopott rózsaszín telefonját.

Alec megrázta a fejét.

– Odalent vár a többiekkel. Luke-nak is ki kell találnod valami kifogást, Clary. Nyilván arra számít, hogy hazamész vele. Azt mondja, anyukád szinte belebetegedett ebbe az egész ügybe.

– Magát hibáztatja, amiért Sebastian egyáltalán létezik. – Clary felállt. – Végig halottnak hitte.

– Nem ő tehet róla. – Isabelle leemelte aranykorbácsát a falról, ahol lógott, és a dereka köré csavarta. Úgy festett, mint egy csillogó öv. – Senki sem hibáztatja.

– Az nem számít. Éppen elég, ha ő hibáztatja saját magát.

Csendben ballagtak végig az Intézet folyosóin. Mindenhol szokatlanul sok árnyvadász nyüzsgött, néhányan a helyzet kezelésére küldött különleges csapatok tagjai voltak Idrisből. Egyikük sem volt igazán kíváncsi Isabelle-re, Alecre vagy Claryre. Clary régebben úgy érezte, megbámulják, és számtalanszor hallotta, ahogy összesúgnak a háta mögött: „Valentine lánya”. Rettegett is betenni a lábát az Intézetbe, de azóta annyiszor kellett a Tanács elé állnia, hogy megszokta a helyzetet. Lifttel mentek le a földszintre. Az Intézetnek otthont adó templom főhajójában boszorkányfények és hagyományos fáklyák égtek. A helyiséget megtöltötték a Tanácstagok és a családjaik. Luke és Magnus az egyik padban ülve beszélgetett. Luke mellett magas, kék szemű nő foglalt helyet, aki kísértetiesen hasonlított rá. Begöndörítette és barnára festette ősz haját, de Clary így is felismerte: Amatis volt az, Luke húga.

Alec láttán Magnus felállt, és odasietett a fiúhoz. Izzy felismert valakit a padok között, és a tőle megszokott módon, egyetlen szó nélkül eltűnt. Clary Luke-hoz és Amatishoz ment, hogy üdvözlje őket. Mindketten fáradtak voltak, Amatis éppen a bátyja vállát veregette együtt érzően. Luke felállt, és megölelte Claryt, Amatis gratulált neki, amiért a Tanács felmentette. A lány bólintott. Lélekben máshol járt, a gondolataiba merült, és csak automatikusan válaszolt a kérdésekre.

A szeme sarkából észrevette a beszélgető Magnust és Alecet. A fiú egészen közel hajolt a boszorkánymesterhez; mintha belevesztek volna a saját univerzumukba, ahogy ez szerelmespárokkal gyakran előfordul. Clary örült, hogy boldognak látja őket, de azért el is szomorodott egyben. Jó lett volna tudni, átéletheti-e ő is ugyanezt újra, vagy egyáltalán, akarja-e még majd. Eszébe jutott, mit mondott Jace. *Nem is akarok mást akarni, csak téged.*

– A Föld Clarynek – szólt Luke. – Nem akarsz hazajönni? Édesanyád borzasztóan szeretne már látni, és Amatisszal is beszélni akar, mielőtt holnap hazautazik Idrisbe. Gondoltam, elmehetnénk vacsorázni. Te választhatod ki az éttermet. – Igyekezett elrejtetni az aggodalmat a hangjában, de

Clary kihallotta belőle. Az utóbbi időben nem evett sokat, és a ruhái határozottan lógni kezdtek rajta.

– Nincs kedvem ünnepelni – mondta. – Főleg így, hogy a Tanács hátrébb rangsorolta Jace keresését.

– Clary, ez nem jelenti azt, hogy abbahagyják – magyarázta Luke.

– Tudom. Csak... Olyan, mint amikor a rendőrség azt mondja, hogy mentőakció helyett már csak a holttesteket keresik. Éppen úgy hangzik. – A lány nyelt egyet. – Mindegy, inkább mennék a Takiba Isabelle-lel és Aleckel vacsorázni. Valami normálisat szeretnék csinálni.

Amatis az ajtó felé pillantott.

– Elég tisztességesen zuhog odakint.

Clary mosolyra húzta a száját. Kíváncsi volt, olyan hamisnak látszik-e, amilyennek ő maga érezte.

– Nem fogok elolvasni.

Luke némi pénzt nyomott a lány kezébe. Láthatóan megkönnyebbült, hogy a lány olyan hétköznapi dologra vállalkozott, mint egy vacsora a barátaival.

– Ígérd meg, hogy eszel valamit!

– Oké. – Clary némi büntudattal préselt ki magából még egy félmosolyt, mielőtt elfordult.

Magnus és Alec már nem ott volt, ahol egy pillanattal korábban. Clary Isabelle ismerős hosszú fekete haját pillantotta meg a tömegben. A lány az Intézet kétszárnyú ajtajánál állt, valakivel beszélgetett, aki nem látszott a körülötte állóktól. Ahogy Clary elindult felé, meglepve ismert fel egy nőt a társaságból: Aline Penhallow volt az. Csillogó fekete haját elegánsan vágták le közvetlenül a válla fölött. Aline mellett karcsú lány állt, akinek csigákban aláhulló világos aranyszínű haja alól kivillant kissé hegyes füle. A tanácstagok köntösét viselte, és amikor Clary közelebb ért, látta, hogy a szeme

ragyogó, különleges árnyalatú kékeszöld. Két hét óta először érzett késztetést, hogy elővegye a ceruzáit.

– Furcsa lehet, hogy anyád az új konzul – mondta Isabelle Aline-nek, amikor a lány megállt mellettük. – Nem mintha Jia nem lenne sokkal jobb, mint... Szia, Clary! Aline, nyilván emlékszel Claryre.

A két lány kurta biccentéssel köszöntötte egymást. Clary egyszer rányitotta az ajtót a csókolózó Aline-re és Jace-re. Akkor rettenetes érzés volt, de jelen helyzetben egyáltalán nem fájt az emlék. Most megkönnyebbülten nyitott volna rá a csókolózó Jace-re, akárkivel is találja. Az azt jelentené, hogy él.

– Ez pedig Aline barátnője, Helen Blackthorn – szólt nyomatékosan Isabelle. Clary mérgesen pillantott rá. Isabelle hülyének nézi? Aztán eszébe jutott, hogy Aline azt mondta neki, csak azért csókolta meg Jace-t, hogy lássa, lehet-e egy fiú is az ő esete. A jelek szerint nemmel válaszolt a saját kérdésére.

– Helen családja vezeti a Los Angeles-i Intézetet. Helen, ez itt Clary Fray.

– Valentine lánya – nyugtázta Helen. Meglepettnek tűnt, de kicsit le is volt nyűgözve.

Clary elhúzta a száját.

– Erre próbálok minél kevesebbet gondolni.

– Ne haragudj! Megértem. – Helen elpirult. Világos bőre olyan volt, mintha halvány gyöngyházfénnel ragyogott volna. – Amúgy, amellet voltam, hogy továbbra is Jace keresése legyen a legfontosabb. Sajnálom, hogy leszavaztak bennünket.

– Köszönöm! – Clary nem akart erről beszélni, úgyhogy inkább Aline-hez fordult. – Gratulálok édesanyád kinevezéséhez! Nagyon izgalmas lehet.

Aline megvonta a vállát.

– Ezentúl sokkal elfoglaltabb lesz. – Isabelle-re nézett. – Tudtad, hogy apád jelölte magát inkvizitornak?

Clary érezte, hogy Isabelle ledermed mellette.

– Nem. Nem tudtam.

– Meglepődtem – tette hozzá Aline. – Azt hittem, elég elkötelezett az itteni Intézet vezetése iránt... – Elhallgatott, mert Clary mögött felfigyelt valamire. – Helen, azt hiszem, az öcséd éppen a világ legnagyobb olvasztottviaszpocsolyáját igyekszik előállítani. Talán jobb lenne, ha megakadályoznád.

Helen bosszúsan kifújta a levegőt, mormogott valamit a tizenkét éves fiúkról, és abban a pillanatban tűnt el a tömegben, amikor Alec érkezett melléjük. A fiú egy öleléssel üdvözölte Aline-t – Clary néha elfelejtette, hogy a Penhallow és a Lightwood család évek óta ismeri egymást –, és Helen után nézett.

– A barátnőd?

Aline bólintott.

– Helen Blackthorn.

– Azt hallottam, folyik némi tündérvér a családban – jegyezte meg Alec.

Á, gondolta Clary, *ez megmagyarázza a hegyes fület*. A nephilimvér dominált, így egy tündér és egy árnyvadász gyereke mindig árnyvadász lett, de a tündérvér különös módon tudott megmutatkozni, néha akár generációkkal később is.

– Egy kevés – bólintott a lány. – Köszönetet akartam neked mondani, Alec.

A fiú csodálkozva nézett rá.

– Miért?

– Amit a Szövetség Termében tettél. Hogy megcsókolta Magnust. Megadta a lökést, hogy beszéljek a szüleimmel... hogy elmondjam nekik, ki is vagyok valójában. Ha nem tettem volna meg, szerintem, hiába találkozom Helennel, egy szót sem tudtam volna kinyögni az idegességtől.

– Ó! – Alec láthatóan meglepődött. Mintha sosem gondolt volna rá, milyen hatása lehet a tetteinek másokra a közvetlen családtagjain kívül. – És a szüleid... Jól fogadták?

Aline a szemét forgatta.

– Leginkább nem foglalkoznak vele. Mintha nem létezne, ha nem vesznek róla tudomást. – Isabelle egyszer elmondta Clarynek, hogyan viszonyul a Klávé a meleg tagjaihoz. Egyszerűen nem beszélnek a dologról. – De lehetne rosszabb is.

– Sokkal, de sokkal rosszabb – szólt közbe Alec. Olyan komor volt a hangja, hogy Clary felkapta a fejét.

Aline arcára kiült az együttérzés.

– Úgy sajnálom – mondta. – Ha a szüleid nem...

– Semmi bajuk vele – vágott közbe Isabelle a kelletténél valamivel élesebben.

– Nos, akárhogy is, csöndben maradhattam volna most, hogy Jace eltűnt. Rettenetesen aggódhattok. – Aline mély lélegzetet vett. – Biztosan iszonyú hülyeségeket hallottatok róla. Ilyenkor az emberek nem tudják, mit mondanak, és csak kibukik belőlük a sok idiótaság. De én... én szeretnék komolyan mondani valamit. – Elhajolt egy türelmetlenül arra siető idegen elől, közelebb lépett Claryhez meg a Lightwood testvérekhez, és halkabbra fogta a hangját. – Alec, Izzy... Emlékszem rá, amikor egyszer eljöttetek Idrisbe. Tizenhárom éves voltam, Jace pedig azt hiszem, tizenkettő. Látni akarta a Brocelind-erdőt, úgyhogy kölcsönkértünk két lovat, és elmentünk. Persze eltévedtünk. A Brocelind áthatolhatatlan. Egyre sötétebb lett, az erdő pedig egyre sűrűbb. Nagyon féltem, biztos voltam benne, hogy ott halunk meg. Jace egy pillanatig sem tartott semmitől. Végig elszántan hitte, hogy megtaláljuk a kivezető utat. Órákig tartott, de sikerült. Kijuttattott bennünket az erdőből. Végtelenül hálás voltam, ő meg úgy nézett rám, mintha elment volna az eszem. Mintha magától értetődő lett volna, hogy kivisz bennünket. Fel sem merült benne, hogy baj lehet. Csak azt akarom mondani, hogy... vissza fog találni hozzátok is. Tudom.

Clary nem emlékezett rá, hogy valaha is látta volna Izzyt sírni, és a lány érezhetően most is küszködött, hogy visszafogja magát. A szeme mindenestre gyanúsán csillogott. Alec a cipője orrát mustrálta. Clary érezte, hogy feltörni készül benne az elkeseredettség, de erőnek erejével elfojtotta. Nem gondolhatott a tizenkét éves Jace-re, nem gondolhatott rá, ahogy eltévedt az erdőben, különben képtelen lett volna elterelni a figyelmét arról, hogy most is elveszett, csapdába esett valahol, segítségre van szüksége, és őt várja. Akkor pedig elbőgné magát.

– Aline – szólta, látva, hogy Alec és Isabelle is képtelen megszólalni. – Köszönöm!

Aline elmosolyodott.

– Komolyan gondoltam.

– Aline! – Helen érkezett vissza, csuklójánál vonszolva maga után egy fiatalabb fiút, akinek kék viasz borította a kezét. Nyilván a főhajót díszítő hatalmas kandeláberekben égő fáklyákkal játszott. Úgy tizenkét éves lehetett, arcán huncut mosoly ragyogott. A szeme ugyanolyan döbbenetes kékeszöld volt, mint a nővéréé, bár sötétbarna haja nem hasonlított az övére. – Itt vagyunk. Talán mennünk kéne, mielőtt Jules szétszedi az egész helyet. Arról nem is szólva, hogy fogalmam sincs, hol lehet Tibs és Livvy.

– Viaszt ettek – vágta rá segítőkészen a fiú, akit ezek szerint Julesnak hívtak.

– Atyaisten! – nyögött föl Helen, és bocsánatkérően pillantott a többiekre. – Ne is törődjetelek velem! Hat fiatalabb testvérem van és egy idősebb. Tisztára olyan, mintha egy állatkertben élnék.

Jules Alecről Isabelle-re, aztán Claryre nézett.

– Nektek hány testvéretek van? – kérdezte.

Helen elsápadt, de Isabelle figyelemreméltóan nyugodt hangon válaszolt.

– Hárman vagyunk.

A kisleány Claryre szegezte a tekintetét.

– Te nem hasonlítasz rájuk.

– Én nem vagyok a rokonuk – felelte Clary. – Nekem nincsenek testvéreim.

– Egy sem? – Jules hangjából hitetlenség csendült, mintha a lány azt mondta volna neki, hogy úszóhártya feszül a lábujjai között. – Ezért látszol olyan szomorúnak?

Clarynek eszébe jutott Sebastian a hófehér hajával és a fekete szemével. *Bár csak, gondolta. Bár ne lenne testvérem, akkor ez az egész nem történt volna meg.* Izzó gyűlölet hulláma melegítette fel jéghideg véréét.

– Igen – felelte halkán. – Ezért vagyok szomorú.

2

Tövissek

SIMON AZ INTÉZET ELŐTT VÁRTA CLARYT, Alecet és Isabelle-t egy kiugró kőpárkány alatt, ami valamelyest megvédte az esőtől. Amikor kiléptek az ajtón, megfordult, és Clary látta, hogy sötét haja a homlokára és a nyakára tapadt a víztől. Megigazította, és kérdő tekintettel pillantott a lányra.

– Felmentettek – mondta Clary, de mielőtt a fiú elmosolyodhatott volna, megrázta a fejét. – Viszont nem keresik tovább olyan intenzíven Jace-t. Szerintem biztosak benne, hogy meghalt.

Simon lenézett átázott farmerére és pólójára, aminek a mellén nyomtatott nagybetűs felirat hirdette: HOZTAM PÁR ROSSZ DÖNTÉST.

– Sajnálom.

– A Klávétól kitelik az ilyesmi – állapította meg Isabelle. – Nyilván nem is kellett volna másra számítanunk.

– Basia coquum – mondta Simon. – Vagy mi is a mottójuk.

– Igazából Descensus Averno facilis est. Pokolra szállni könnyű – helyesbített Alec. – Te azt mondtad, hogy „csókold meg a szakácsot”.

– A fenébe! – szólt Simon. – Tudtam, hogy Jace csak szívat. – Ázott barna haja megint a szemébe hullott, és olyan türelmetlenül söpörte félre, hogy Clary egy pillanatra észrevette Káin jelét ezüstösen villanni a homlokán. – Mi lesz most?

– Most elmegyünk a tündérkirálynőhöz – felelte Clary. Megérintette a nyakában lógó csengettyűt, és beszámolt Simonnak Kaelie látogatásáról Luke és Jocelyn fogadásán, meg az ígéretről, amit a tündérlány tett neki a királynő segítségét illetően.

Simon kételkedve nézett rá.

– A goromba vörös hajú nőről van szó, aki megcsókoltatta veled Jace-t? Nem bírtam.

– Erre emlékszel vele kapcsolatban? Hogy megcsókoltatta Claryvel Jace-t? – Isabelle ingerültnek tűnt. – A tündérkirálynő veszélyes. Akkor csak játszadozott velünk. Szeret mindennap pár embert az örületbe kergetni még reggeli előtt.

– Én nem vagyok ember – mondta Simon. – Már nem. – Egy kurta pillanatig Isabelle-t nézte, aztán megint Clary felé fordult. – Akarod, hogy veled menjek?

– Azt hiszem, jó lenne, ha te is ott lennél. Napjára vagy Káin jelével... Kell, hogy legyen valami, ami még a királynő szemében is különleges.

– Nem fogadnék rá – jegyezte meg Alec.

Clary elnézett mellette.

– Hol van Magnus? – kérdezte.

– Azt mondta, jobb lesz, ha nem jön. A jelek szerint van némi közös múltjuk a tündérkirálynővel.

Isabelle felhúzta a szemöldökét.

– Nem úgy – legyintett ingerülten Alec. – Összerúgták a port valamiért. Bár – tette hozzá félig-meddig saját magának –, amennyit előttem kavart, nem lennék meglepve.

– Alec! – Isabelle félrevonta a bátyját, Clary pedig egy mozdulattal kinyitotta dinoszauruszmintás esernyőjét, amit Simon vett neki évekkoriban a Természettudományi Múzeumban.

A fiú kedélye rögvést javult valamelyest.

– Indulhatunk? – kérdezte, és felajánlotta a karját.

Az eső kitartóan esett, a csatornanyílásokból kis patakok bugyogtak elő, az elhaladó taxik kerekei felfröcsköltek a vizet. Simon különösnek találta, hogy bár a hideget meg sem érezte többé, a nedvesség továbbra is irritálta. A vállá fölött hátrapillantott Alecre és Isabelle-re. A lány nem nézett a szemébe, amióta kiléptek az Intézetből, és kíváncsi volt rá, mi jár a fejében. Úgy tűnt, leginkább a bátyjával akar beszélni. Ahogy megtorpantak a Park Avenue sarkán, Simon elkapott néhány szót.

– Szóval, mit gondolsz arról, hogy apa jelöltette magát inkvizítornak?

– Azt, hogy elég uncsi állásnak hangzik. – Isabelle átlátszó műanyag esernyőjét színes virágok díszítették. Ez az egyik legcsajósabb dolog volt, amit Simon valaha látott. Teljességgel meg tudta érteni, hogy Alec kibújt alóla, és inkább az esőt választotta. – Nem tudom, miért akarja megszerezni.

– Nem érdekel, mennyire unalmas – súgta sziszegve Isabelle. – Ha megkapja, állandóan Idrisben lesz. De tényleg állandóan. Nem lehet inkvizítor és az Intézet vezetője egyszerre. Nem dolgozhat mind a két állásban.

– Ha netán nem vetted volna észre, Iz, már így is állandóan Idrisben van.

– Alec... – Zöldre váltott a lámpa, és a meginduló forgalom zaja elnyomta a lány szavait. A kerekek jeges vizet fröcsköltek a járdára. Clary elugrott egy ilyen gejzír elől, és kis híján fellökte Simont. A fiú megfogta a kezét, hogy segítsen megőrizni az egyensúlyát.

– Bocs! – mondta Clary. Pici és hideg volt a keze. – Nem igazán figyeltem oda.

– Tudom. – Simon próbálta eltitkolni, mennyire aggódik. Az elmúlt két hétben Clary nem „figyelt oda” semmire. Először sírt, aztán dühös volt – dühös, amiért nem csatlakozhatott a Jace-t keresőkhöz, dühös, amiért a Tanács folyamatosan nyaggatta, dühös, amiért a Klávé gyanakvása miatt gyakorlatilag házi őrizetben tartották. Leginkább pedig saját magára volt dühös, amiért képtelen olyan rúnát alkotni, ami segíthet. Éjszakánként órákat ült az

asztalánál, és akkora erővel szorította az írót elfehéredő ujjai között, hogy Simon attól tartott, kettétörik. De hiába telt az idő, semmi sem történt.

Ahogy az Ötödik sugárúton húzódó kőkerítés egyik részén keresztül beléptek a parkba, a fiú arra gondolt, hogy Clary idősebbnek látszik. Nem vált hátrányára a változás, de egészen más lány lett belőle azóta, hogy beléptek a Pandemonium klubba azon az estén, ami mindent megváltoztatott. Persze nőtt is, de nem csupán erről volt szó. Komolyabb lett a tekintete, több kecsesség és erő volt a járásában, zöld szeme kevesebbet ugrált ide-oda, koncentráltabbnak tűnt. Simon csodálkozva döbrent rá, hogy egyre jobban hasonlít Jocelynre.

Clary megállt a csuromvizes fák között. Az ágak itt nagyjából védelmet nyújtottak az eső elől, és a két lány a közeli fatörzseknek támasztotta az esernyőjét. Clary lekapcsolta a láncot a nyakából, és hagyta, hogy a harang a tenyerébe csússzon. Komoly tekintettel nézett körbe a többiekén.

– Nagy kockázatot vállalok – mondta –, és meglehetősen biztos vagyok benne, hogy ha egyszer belevágok, nem visszakozhatok. Szóval, ha valamelyikőtök nem akar velem jönni, semmi gond. Megértem.

Simon a lány kezére tette a sajátját. Nem volt mit megfontolnia. Ahová Clary megy, odamegy ő is. Isabelle is csatlakozott hozzájuk, végül pedig Alec; hosszú pilláiról, mint a könnyek hullottak alá az esőcseppek, de az arca elszánt volt. Szorosan megfogták egymás kezét.

Clary megrázta a csengettyűt.

Mintha forogni kezdett volna a világ – nem ugyanaz az érzés, mint amikor az ember áthalad egy portálon, és magával ragadja az örvény, gondolta Clary, inkább egyre gyorsabban és gyorsabban pörgő körhintára emlékeztette. Szédülni kezdett, nemsokára azonban levegő után kapkodva nyugtázta, hogy a világ megtorpant, ő pedig ismét egy helyben áll Isabelle, Alec és Simon kezét fogva.

Elengedték egymást, és Clary körülnézett. Járt már ezen a sötétbarna, ragyogó folyosón, ami úgy festett, mintha egy tigrisszem drágakőből vájták volna ki. A sima talajt tündérlábak koptatták ki az évezredek alatt. A fény aranyló szikrákban verődött vissza a falakról. A folyosó végén tarka függöny lengett ide-oda, mintha szél fújna, bár itt, a föld alatt ez aligha volt így. Ahogy Clary közelebb ért, látta, hogy pillangókból szótték. Némelyik még élt, és szárnyával csapkodva keltette azt a hatást, mintha enyhe szellő mozgatná a függönyt.

A lány visszanyelte a torkában feltörő epét.

– Halló? – kiáltotta. – Van itt valaki?

Félrehúzták a függönyt, és Meliorn, a tündérlovag lépett a folyosóra. Ugyanazt a fehér páncélt viselte, amiben Clary legutóbb is találkozott vele, ezúttal azonban embléma díszítette a mellkasa bal oldalát: a négy C betű, amit Luke köntösére is hímeztek, és ami arról tanúskodott, hogy a Tanács tagjai. Új heg is húzódott Meliorn arcán, közvetlenül levélzöld szeme alatt.

– Nem illendő a Tündérek Udvarának királynőjét közönséges, barbár hallóval üdvözölni, mintha csak egy szolgáló után kiáltanátok. A megfelelő kifejezés az, hogy „örvendek a találkozásnak”.

– De hát, még nem is találkoztunk – mondta Clary. – Azt sem tudom, itt van-e.

Meliorn megvetően pillantott rá.

– Ha a királynő nem lenne jelen, és nem állna készen a fogadásotokra, a csengő nem hozott volna ide benneteket. Most pedig kövess, és hozd a társaidat is!

Clary intett a többieknek, aztán követte Meliornt a szerencsétlen pillangókból szótt függönyön át. Igyekezett a lehető legkisebbre összehúzni magát, nehogy elérjék a verdeső szárnyak. Sorban egymás után mind a négyen beléptek a királynő szobájába. Clary meglepetten hunyorgott. A helyiség teljesen más volt, mint amikor legutóbb itt járt. A királynő egy fehér és

aranszínű díványon hevert, körülötte a padlón fekete és fehér négyzetek váltották egymást, mint valami hatalmas sakktáblán. A mennyezetről veszélyesnek tűnő tövises lógtak fűzérben, mindegyikre egy lidércet nyársaltak fel, akiknek általában vakító fénye épphogy csak pislákol, ahogy haldokoltak. Szinte vibrált tőlük a helyiség.

Meliorn a királynő mellé lépett. Rajta kívül egyetlen udvaronc sem tartózkodott a helyiségben. A királynő lassan felült. Gyönyörű volt, mint mindig, ruháját arany- és ezüstszín áttetsző keveréke alkotta, rézvörös haját könnyedén egyik fehér vállára igazította. Clary kíváncsi lett volna, miért strapálta magát. A jelenlévők közül egyedül Simont bővílhette volna el a szépségével, a fiú azonban gyűlölte őt.

– Örvendek a találkozásnak, nephilimek és ifjú napjárom! – szólt vendégei felé biccentve. – Mi szél hozott erre, Valentine lánya?

Clary szétnyitotta az ujjait, és a csengettyű vádlón csillant a tenyerében.

– Elküldte hozzám a szolgálólányát, és azt üzentte vele, hogy csak csengések, ha szükségem van önre.

– Te pedig azt mondtad, hogy semmi nem kell tőlem – szólt a királynő. – Hogy mindened megvan, amire csak vágysz.

Clary kétségbeesetten gondolt vissza rá, miket mondott Jace, amikor legutóbb a királynő színe elé járultak, hogy hízelgett neki és bájolgott. Olyan volt, mintha a fiú hirtelen teljesen új szavakat húzott volna elő a tarsolyából. Clary hátrapillantott a válla fölött a többiekre, de Isabelle egy türelmetlen mozdulattal jelezte, hogy mondja csak tovább.

– A dolgok változnak – mondta Clary.

A királynő elegáns mozdulattal nyújtóztatta ki a lábát.

– Nos, jól van. Mit szeretnél tőlem?

– Azt, hogy találja meg Jace Lightwoodot.

A hirtelen támadt csendben még a haldokló lidércnek halk nyöszörgése is hallatszott.

– Különösen nagy hatalmúnak gondolhatsz bennünket, ha úgy hiszed, hogy a tündéreknek sikerülhet az, ami a Klávénak nem.

– A Klávé Sebastiant kereste. Engem nem érdekel Sebastian. Nekem Jace kell – mondta Clary. – Amúgy meg, tisztában vagyok vele, hogy többet tud, mint amennyit elárul. Megjósolta, hogy ez fog történni. Senki más nem tudta, és nem hinném, hogy elküldte volna nekem ezt a csengőt éppen Jace eltűnésének éjszakáján, ha nem lett volna benne biztos, hogy valami készül.

– Talán biztos voltam benne – felelte a királynő saját csillogó lábkörmeiben gyönyörködve.

– Úgy vettem észre, a tündérek gyakran mondják azt, hogy „talán”, ha homályban akarják tartani az igazságot – állapította meg Clary. – Így nem kell egyenes választ adni.

– Talán így van – mosolyodott el a királynő.

– A „tán” is jó szó – vetette közbe Alec.

– Meg a „netalántán” – tette hozzá Izzy.

– Szerintem semmi gond nincs azzal sem, hogy „esetleg”. Kicsit talán más, de a lényeg átjön.

A királynő úgy hessegette el a szavaikat, mintha a feje körül zümmögő bosszantó méhek lettek volna. – Nem bízom benned, Valentine lánya – szólt. – Volt, amikor szívességet szerettem volna kérni tőled, de az az idő elmúlt. Meliorn helyet kapott a Tanácsban. Biztos vagyok benne, hogy semmit nem tudsz ajánlani nekem.

– Ha tényleg így gondolná – mondta Clary –, nem küldte volna el a csengőt.

Egy pillanatig farkasszemet néztek egymással. Hiába volt gyönyörű a királynő, az arca valamiért egy apró állat napon fehéredő csontjait juttatta a lány eszébe.

– Nos, rendben – szólt végül a királynő. – Talán tudok neked segíteni. De várok valamit cserébe.

– Nahát! – dünnyögte Simon. Zsebre vágott kézzel, megvetően meredt a királynőre.

Alec elnevette magát.

A királynőnek felvillant a szeme, és egy pillanattal később a fiú hangos kiáltással tántorodott hátra. Tátott szájjal emelte maga elé a kezét, ahogy a bőre csupa ránc lett, az ujjai befelé görbültek, az ízületei megduzzadtak. A háta egészen meghajlott, a haja őszült, kék szeme elhalványult, és mélyülő ráncok közé veszett. Púpos, ősz, reszketeg öregember állt Alec helyén.

– Hogy milyen sebesen halványul el a halandó szépség! – kárörvendett a királynő. – Nézd, Alexander Lightwood! Most vethetsz egy pillantást magadra cirka hatvan év múlva. Mit szól majd akkor a boszorkánymester szeretőd a szépségedhez?

Alec mellkasa egyre nehézkesebben mozdult. Isabelle gyorsan mellélépett, és megragadta a karját.

– Alec, ez semmi. Csak álca. – A királynőhöz fordult – Vegye le róla! Vegye le!

– Ha te meg a barátaid több tisztelettel szóltok hozzám, akkor talán fontolóra veszem.

– Úgy lesz – szólt gyorsan Clary. – Bocsánatot kérünk az udvariatlanságunkért!

A királynő elhúzta a száját.

– Hiányzik a ti Jace-etek – mondta. – Ő volt közületek a legcsinosabb, és neki volt a legjobb modora.

– Nekünk is hiányzik – felelte halkán Clary. – Nem állt szándékunkban illetlenül viselkedni. Mi, emberek nehezen kezeljük a gyászt.

– Pff – húzta fel az orrát a királynő, de csettintett az ujjával, és az álca lehullott Alecről. Megint önmaga volt, csak egészen elsápadt, és szóhoz sem

jutott a döbbenettől. A királynő megvető pillantást vetett rá, aztán megint Claryhez fordult.

– Létezik egy készletre való gyűrű – mondta. – Apáméi voltak. Szeretném, ha visszakerülnének hozzám, mert tündérek készítették őket, és nagy erejük van. Lehetővé teszik, hogy szavak nélkül beszéljünk egymással, mint a ti Néma Testvéreitek. Biztos forrásból tudom, hogy jelenleg az Intézetben vannak kiállítva.

– Emlékszem ilyesmire – szólt lassan Izzy. – Van két tündérgyűrű egy üvegvitrinben a könyvtár emeletén.

– Azt akarja, hogy lopjunk el valamit az Intézetből? – kérdezte csodálkozva Clary. Sok mindent elképzelt azzal kapcsolatban, hogy mit kérhet tőle a királynő, de ez nem szerepelt előkelő helyen a listán.

– Ha visszajuttatsz valamit a jogos tulajdonosának, az nem lopás – mondta a királynő.

– Akkor, megkeresi nekünk Jace-t? – kérdezte Clary. – És nehogy azzal jöjjön, hogy „talán”. Mit fog csinálni pontosan?

– Segíték a keresésében. A szavamat adom, hogy a segítségem nem lesz haszontalan. Azt például elárulhatom, miért hatástalanok a nyomkövető varázslatok. Azt is megmondhatom, melyik városban találhatjátok meg a legnagyobb valószínűséggel...

– De a Klávé kikérdezte magát – vágott közbe Simon. – Hogyan hazudott nekik?

– Nem a megfelelő kérdéseket tették fel.

– Egyáltalán, mi értelme volt hazudnia? – érdeklődött Isabelle. – Hol marad a lojalitás?

– Nem vagyok lojális. Jonathan Morgenstern erős szövetséges lehet, ha nem teszem előbb az ellenségemmé. Miért sodornám veszélybe vagy haragítanám magunkra, ha abból nem származik hasznunk? A tündérek népe

ősidők óta létezik. Nem hozunk elsietett döntéseket, előbb kivárjuk, merről fúj a szél.

– Ezek a gyűrűk viszont olyan sokat jelentenek magának, hogy megkockáztatja Sebastian haragját? – kérdezte Alec.

A királynő lustán, de sokat ígérően mosolyodott el.

– Azt hiszem, ennyi elég is lesz mára. Térjete vissza a gyűrűkkel, és megint beszélhetünk!

Clary bizonytalanul pillantott előbb Alecre, aztán Isabelle-re.

– Hajlandóak vagytok rá? Lopni az Intézetből?

– Ha ez kell hozzá, hogy megtaláljuk Jace-t – vont vállat Isabelle.

Alec bólintott.

– Kerül, amibe kerül.

Clary visszafordult a kíváncsian figyelő királynőhöz.

– Akkor, azt hiszem, megkötöttük az üzletet.

A királynő kinyújtóztatta a tagjait, és elégedetten elmosolyodott.

– Jó utat hát, ifjú árnyvadászok! Azért, hadd figyelmeztesselek benneteket, bár nem szolgálatok rá. Érdemes végiggondoltok, biztosan meg akarjátok-e találni a barátotokat. Gyakran megtörténik, hogy mire valami értékes, amit elvesztettünk, előkerül, már nem olyan, mint amikor utoljára láttuk.

Tizenegy óra felé járt már az idő, amikor Alec megállt Magnus greenpointi lakásnak ajtaja előtt. Isabelle rábeszélte, hogy menjenek el vacsorázni Claryvel és Simonnal a Takiba, és bár eleinte tiltakozott, utólag örült, hogy hagyta magát elcipelni. Szüksége volt pár órára, hogy lecsillapodjon azok után, ami a Tündérek Udvarában történt. Nem akarta, hogy Magnus lássa, mennyire megviselte az álca. Már nem kellett felcsöngetnie a kaputelefonon, hogy Magnus beengedje. Saját kulcsot kapott, amire valamiért mérhetetlenül büszke volt. Kinyitotta az ajtót, és elindult felfelé. Bár még sosem találkozott az első emeleten lakókkal, a jelek arra utaltak, hogy viharos

románc zajlik közöttük. Egyszer egy halom ruhát talált a lépcsőfordulóban. A zakó hajtókájára tűzött üzenet címzettje „egy hazudós hazug gazember, aki hazudik” volt. Most virágcsokrot ragasztottak az ajtóra, aminek a szirmai között kis kártya hirdette: SAJNÁLOM. Ez volt New York; ahol az ember mindig többet tudott a szomszédja viselt dolgairól, mint szeretett volna.

Magnus ajtaját résnyire nyitva találta, odabentről zene szűrődött ki hal- kan a lépcsőházba. Ma Csajkovszkij szólt. Alec izmai azonnal ellazultak, ahogy az ajtó bezáródott mögötte. Sosem lehetett biztos benne, hogy fog kinézni a lakás – jelenleg minimalista volt fehér kanapékkal, vörös asztalokkal és Párizst ábrázoló fekete-fehér fotókkal a falon –, mégis egyre otthonosabban érezte magát benne. Mindent betöltöttek a Magnusra jellemző illatok: tinta, kölni, lapszang szucsong tea, a mágia égetett cukorra emlékeztető szaga. Felkapta az ablakpárkányon szunyókáló Miau Ce-tungot, és elindult a dolgozószoba felé.

Ahogy belépett az ajtón, Magnus felnézett. Tőle szokatlanul, egyszerű ruhákat viselt: farmert és fekete pólót, a nyakánál meg az ujjá végén szegecsekkel. Fekete haja zabolátlanul lógott a vállára, kócos volt, mintha jó pár-szor idegesen beletúrt volna. Macskaszeme majd lecsukódott a fáradtságtól. Alec láttán ledobta a tollát, és elmosolyodott.

– Miau szeret téged.

– Mindenkit szeret, aki megvakarja a füle tövét – jegyezte meg a fiú, és úgy fordította a szendregő macskát, hogy a dorombolása végigmorajlott a mellkasán.

Magnus hátradőlt a székében, karjában megfeszültek az izmok, ahogy ásí- tott. Az asztalt betérítették a kézírással és rajzokkal teli papírlapok. Ugyanaz a minta ismétlődött rajtuk, ami beborította a talajt a tetőkertben, ahonnan Jace eltűnt.

– Milyen volt a tündérkirálynő?

– A szokásos.

– Arrogáns ribanc?

– Nagyjából. – Alec röviden beszámolt Magnusnak, mi történt a Tündérek Udvarában. Ebben mindig jó volt. Tömören beszélt, egyetlen fölösleges szót sem ejtett. Sosem értette, miért beszélnek egyesek folyton, de Jace túlkomplikált szójátékok iránt táplált vonzalma is rejtély volt előtte.

– Aggódom Claryért – mondta Magnus. – Félek, hogy bajt hoz arra a kicsi vörös fejére.

Alec letette Miau Ce-tungot az asztalra, ahol a macska azonnal összegömbölyödött, és aludt tovább. – Meg akarja keresni Jace-t. Ki ne értené meg?

Magnus tekintete ellágyult. Beledugta az ujját Alec farmerének korcába, és közelebb húzta a fiút.

– Azt akarod mondani, hogy te is megtennéd értem ugyanezt, ha én tűntem volna el?

Alec elfordította az arcát, és a papírra pillantott, amit Magnus az imént félretett.

– Megint ezeket nézegeted.

A boszorkánymester csalódottan engedte el Alecet.

– Kell, hogy legyen egy kulcs – magyarázta. – Valami, ami megnyitja ezeket. Olyan nyelven, amivel még nem próbálkoztam. Ez régi fekete mágia, nagyon sötét. Nem hasonlít semmihez, amit eddig láttam. – Félrebillentette a fejét, és megint megnézte a papírt. – Ideadnád azt a tubákos szelencét? Az ezüstöt az asztal széléről.

A fiú követte Magnus mutatóujjának vonalát, és apró ezüstdobozt pillantott meg a nagy íróasztal túloldalán. Odanyúlt, és felvette. Olyan volt, mint egy pöttöm lábakon álló miniatűr láda, tetejére a W. S. monogramot rakták ki gyémántokból.

W, gondolta. *Will?*

Will, mondta Magnus, amikor Alec megkérdezte tőle, miért hecceli ezzel a névvel Camille. *Te jó isten! Nagyon régi történet.*

Alec az ajkába harapott.

– Mi ez?

– Tubákos szelence – felelte Magnus fel sem nézve a papírjaiból. – Mondtam.

– Tubák? Mint hangszerek? – Alec a ládikát mustrálta.

Magnus felemelte a szemét, és elnevette magát.

– Nem, dohány. Nagyon népszerű volt a tizenhetedik meg a tizennyolcadik század környékén. Most csak apróságokat tartok benne.

Kinyújtotta a kezét, Alec pedig odaadta neki a dobozt.

– Nem szoktál azon gondolkodni... – kezdte a fiú, aztán vett egy mély levegőt, és inkább máshogy futott neki. – Nem zavar, hogy Camille szabadon van? Hogy megszökött? – *Ráadásul az én hibámból*, gondolta Alec, de nem mondta ki hangosan. Magnusnak nem kellett tudnia.

– Mindig is odakint volt valahol – felelte Magnus. – Tudom, hogy a Klávé nem repes az örömtől, de én hozzászoktam a gondolathoz, hogy éli az életét, és nem keres engem. Valaha talán zavart, de már réges-rég nem.

– De egykor szeretted.

Magnus végigfuttatta ujjait a tubákos szelence gyémántberakásán.

– Azt hittem, hogy szeretem.

– És ő szeret még téged?

– Nem hiszem – mondta Magnus szárazon. – Nem volt valami kedves velem, amikor legutóbb találkoztunk. Persze lehet, csak azért, mert nekem van egy tizennyolc éves fiúm állóképesség-rúnával, neki meg nincs.

Alec felhördült.

– Nem igazán tetszik, hogy tárgyként beszélsz rólam.

– Camille mindig is féltékeny típus volt – mosolyodott el Magnus. Átkozottul ért hozzá, hogyan váltson témát, gondolta Alec. Magnus világossá

tette, hogy nem akar a múltbéli szerelmeiről beszélni, Alec pedig azon kapta magát, hogy a békesség, ami megszállta, szertefoszlott, és már nem is érzi magát annyira otthon. Akármilyen fiatalnak tűnt is Magnus – márpedig mezítláb, kócos hajjal nem tűnt többnek tizennyolcnál –, az idő végtelen óceánja választotta el őket egymástól.

A boszorkánymester kinyitotta a szelencét, elővett belőle néhány rajzszöveget, és az asztal lapjához rögzítette velük a papírt, amit eddig nézegetett. Amikor felnézett, és meglátta Alec arcát, felhúzta a szemöldökét.

– Jól vagy?

A fiú válasz helyett megfogta Magnus kezét. A boszorkánymester kérdő tekintettel hagyta, hogy talpra húzza. Mielőtt egy szót szólhatott volna, Alec hozzásimult, és megcsókolta. Magnus halk, elégedett nyöszörgéssel ragadta meg a fiú ingének hátát, felgyúrte, és hűvös ujjaiával végigsimította a gerincét. Alec előredőlt, az asztal pereme és saját teste közé szorítva Mag-nust. Nem mintha a boszorkánymester bánta volna.

– Gyere – súgta a fiú. – Késő van. Bújjunk ágyba!

Magnus az ajkába harapott, és az elfelejtett nyelveken íródott ősi jelekre pillantott a papíron.

– Menj előre! – szólt. – Öt perc, és én is jövök.

– Oké. – Alec felegyenesedett, tudta, hogy ha Magnus belemerül valami-nek a tanulmányozásába, az öt percből könnyen öt óra lehet. – Várlak.

– Pszt!

Clary az ajkára illesztette az ujját, majd intett Simonnak, hogy lépjen be előtte Luke házába. Egy lámpa sem égett, a nappali sötét volt és csendes. Clary a szobája felé terelte Simont, aztán átment a konyhába egy pohár vízért. Félúton járt, amikor egyszerre mozdulatlaná merevedett.

Anyja hangját hallotta a folyosó túlsó végéről. Érezni lehetett benne a feszültséget. Ahogy Clarynek rémálmai voltak Jace miatt, úgy édesanyja is

szörnyű rémálmodokat élt át. A tudat, hogy a fia él, és bármire képes, szétszaggatta belülről.

– De felmentették, Jocelyn – érkezett félig-meddig suttogva Luke válasza. – Nem fogják megbüntetni.

– Az egész az én hibám. – Elfojtva hallatszott a hangja, mintha a férfi vállába fúrta volna a fejét.

– Ha nem hoztam volna világra azt a... azt a lényt, Clarynek most nem kéne keresztülmennie ezen.

– Nem tudhattad. – Luke hangja dörmögéssé csitult, és bár a lány tudta, hogy igaza van, egy pillanatig borzasztó haragra gerjedt. Az anyjának meg kellett volna ölnie Sebastiant a bölcsőben, akkor esélye sem lett volna, hogy felnőjön, és tönkretegye mindannyiuk életét, gondolta, majd rögtön el is borzadt, amiért ilyesmi egyáltalán eszébe jutott. Sarkon fordult, berohant a szobájába, és úgy húzta be az ajtót maga után, mintha követnék.

Simon, aki az ágyon ült, és a Nintendójával játszott, meglepetten kapta föl a fejét.

– Minden rendben?

A lány megpróbált rámosolyogni. Simon megszokott látvány volt ebben a szobában. Számtalanszor aludtak itt együtt kisebb korukban. Clary mindent megtett, hogy a helyiséget a sajátjává varázsolja, és több legyen egyszerű vendégszobánál. A fésülködőasztal feletti tükör keretébe kusza összevisszaságban saját magát, a családját, Simont, a Lightwood testvéreket meg Jace-t ábrázoló fényképeket tűzött. Rajzeszközeit a Luke-tól kapott rajztábla mellett rendezte el csinosan egymásra stócolt kis rekeszekben. A falra tűzött poszterek kedvenc animéit ábrázolták: a *Fullmetal Alchemistet*, a *Ruróni Kensint*, a *Bleachet*.

Árnyvadászéletének bizonyítékait is látni lehetett mindenfelé: a kódex jegyzetekkel és rajzokkal telefirkált vaskos példányát, egy okkult és paranormális jelenségekről szóló könyvektől zsúfolt polcot, az asztalon heverő

írónját meg a Luke-tól kapott földgömböt, amin arany vonalak jelezték Idris határait Európa közepén.

Az ágy közepén törökülésben kuporgó Simon egyszerre tartozott a régi és az új életéhez. A fiú sötét szemei most elkerekedtek sápadt arcában, ahogy Claryre nézett. Káin jele alig láthatóan derengett a homlokán.

- Anya – szólt a lány, és az ajtónak dőlt. – Nincs valami jól.
- Nem könnyebbült meg? Úgy értem, amiért felmentettek.
- Képtelen túltenni magát Sebastianon. Magát hibáztatja.
- Nem miatta alakult így. Valentine az oka.

Clary nem felelt. Eszébe jutott az iménti rettenetes gondolat, hogy az anyjának meg kellett volna ölnie Sebastiant a születése után.

– Mind a ketten olyasmi miatt emésztitek magatokat, ami egyáltalán nem a ti hibátokból történt. Te azért haragszol magadra, mert otthagytad Jace-t a tetőn.

Clary felkapta a fejét, és éles pillantást vetett a fiúra. Nem emlékezett rá, hogy valaha is mondott volna ilyesmit, bár ez volt az igazság.

– Én nem is...

– Dehogynem – vágott a szavába a fiú. – De én is otthagytam, Izzy is otthagya, és Alec is otthagya... pedig Alec a parabataia. Semmiképpen nem tudhattuk. Talán rosszabb is lett volna, ha maradsz.

– Lehet. – Clary nem akart beszélni róla. Simon tekintetét kerülve elvonult a fürdőszobába, hogy megmossa a fogát. Igyekezett nem nézni magára a tükörben. Gyűlölte a sápadtságát meg a karikákat a szeme alatt. Erős volt, tudta, hogy nem fog összeomlani. Kitalált egy tervet, még ha örülségnek is tűnt, és ki is kell rabolnia hozzá az Intézetet.

Megmosta a fogát, és copfba rendezgetve a haját éppen kilépett a fürdőszobából, amikor meglátta, hogy Simon visszacsúsztat egy üveget a táskájába. Bizonyára a vér volt benne, amit a Takiban vásárolt.

Clary a fiúhoz lépett, és összeborzolta a haját.

– A hűtőben is tarthatod ám az üvegeket – mondta. – Már ha nem szeretted szobahőmérsékleten.

– Ami azt illeti, a jéghideg vér rosszabb, mint a langyos. A meleg a legjobb, de szerintem anyukád zokon venné, ha alágyújtának az egyik lábában.

– Jordant zavarja? – kérdezte a lány. Kíváncsi lett volna, Jordan egyáltalán emlékszik-e még rá, hogy Simon vele lakik. A fiú az elmúlt héten minden éjszakát nála töltött. Clary a Jace eltűnése utáni napokban képtelen volt aludni. Öt takarót halmozott magára, mégsem tudott átmelegedni. Reszketve, ébren feküdt, elképzelte, hogy fagyott vér folyik az ereiben, és korallszerű jégkristályok fonnak hálót a szíve köré. Ha mégis elaludt, fekete tengerekről, jégablákról és befagyott tavakról álmodott – no meg Jace-ről, akinek azonban mindig beleveszett az arca az árnyékba vagy lélegzete párájába, vagy csak eltűnt lebbenő haja mögött, ahogy félrefordította a fejét. Egyszerre mindig csak pár percet aludt, és gyomorforgató, fulladásszerű érzésre riadt fel.

Aznap, amikor a Tanács először kihallgatta, hazajött, és bebújt az ágyba. Ébren feküdt, amíg egyszer csak kopogtak az ablakán. Simon mászott be rajta, kis híján elterülve a földön. A bőre egészen hideg lett odakint, és a városi levegő meg a közelgő téli fagyok illatát árasztotta magából.

Clary hozzáérintette a vállát, egy árnyalatnyit oldva a testét görcsbe rántó feszültséget. Hideg volt a keze, de ismerős; mintha kordbársony zakó simult volna a karjához.

– Meddig tudsz maradni? – suttogta bele a sötétbe.

– Ameddig csak akarod.

Clary az oldalára fordult, hogy a fiú szemébe nézhessen.

– Izzy nem bánja?

– Ő javasolta, hogy el kéne jönnöm. Azt mondta, nem tudsz aludni, és ha jobban érzed magad attól, hogy itt vagyok, maradhatok. Vagy maradjak, amíg el nem alszol.

Clary megkönnyebbülten fújta ki a levegőt.

– Maradj egész éjjel! – mondta. – Kérlek!

Simon maradt. Aznap éjjel Clary nem álmodott rosszat.

Amíg a fiú ott volt, mélyen, álmok nélkül aludt, a semmi sötét óceánja vette körül. Fájdalom nélküli üresség.

– Jordant nem igazán érdekli a vér – mondta most Simon. – Arra gyúr, hogy barátkozzam meg azzal, ami vagyok. „Lépj kapcsolatba a benned lakozó vámpírral, blabla.”

Clary letelepedett mellé az ágyra, és magához ölelt egy párnát.

– És a benned lakozó vámpír különbözik a kívülről is látható vámpírtól?

– Vitathatatlanul. Azt szeretné, hogy köldökig érő pólót és fedórát hordjak. Küzdök vele.

Clary halványan elmosolyodott.

– Szóval a benned lakozó vámpír valójában Magnus?

– Várj, erről jut eszembe! – Simon beletúrt a táskájába, és elővett két mangafüzetet. Diadalmasan lóbálta meg őket, mielőtt Clary kezébe nyomta. – *Mr. Varázslatos Szerelem*, tizenötödik és tizenhatodik füzet – mondta. – Sehol nem volt már belőle, csak a Midtown Comicsnál.

A lány megnézte a színes borítókat. Valaha igazi rajongó módjára ugrált volna a boldogságtól, most azonban csak egy mosolyra futotta. Azért megköszönte Simonnak, aki végül is jó barátként örömet akart szerezni neki, még ha most el sem tudta képzelni, hogy olvasással terelje el a figyelmét.

– Óriási vagy – mondta, és vállával meglökte a fiút. Ledőlt a párnára, a mangákat az ölében egyensúlyozta. – És kösz, hogy eljöttél velem a Tündérek Udvarába. Tudom, hogy szutyok emlékeket idézett fel, de... Mindig többet ki tudok hozni magamból, ha ott vagy velem.

– Klassz voltál. Úgy kezelted a királynőt, mint egy profi. – Simon elfeküdt a lány mellett, a válluk összeért. Mindketten a plafont bámulták, az ismerős repedéseket, a réges-rég felragasztott fluoreszkáló csillagokat, amik

már jó ideje nem világítottak. – Szóval, megcsinálod? Ellopod a gyűrűket a királynőnek?

– Igen. – Clary kiengedte visszatartott lélegzetét. – Holnap. Délben összeül a helyi Konklávé. Mindenki ott lesz. Akkor bedobom magam.

– Nem tetszik ez nekem, Clary.

A lány minden izma megfeszült.

– Mi nem tetszik?

– Hogy a tündérekkel üzletelsz. A tündérek hazug disznók.

– Nem is képesek hazudni.

– Tudod, hogy értem. De az, hogy a tündérek félrevezető disznók, elég bénán hangzik.

A lány Simonra nézett, állá a fiú kulcscontján nyugodott. Simon ösztönösen átkarolta a vállát, és közelebb húzta magához. A teste hűvös volt, inge még mindig nyirkos az esőtől. Általában egyenes haja szélfúttá hullámokban száradt meg.

– Hidd el, én sem szívesen keveredem bele az Udvar dolgaiba. De érted megtenném – mondta Clary. – És te is megtennéd értem, ugye?

– Hát, persze. De ettől még rossz ötlet. – A lány felé fordította a fejét. – Tudom, mit érzel. Amikor apám meghalt...

Clary megdermedt.

– Jace nem halt meg.

– Persze. Nem is ezt mondtam. Csak... Nem kell azt mondanod, hogy többet kihozol magadból, ha veled vagyok. Mindig veled vagyok. A bánantól egyedül érzed magad, pedig nem hagyunk magadra. Tudom, hogy nem... nem vagy olyan vallásos, mint én, de abban azért hihetsz, hogy olyanok vesznek körül, akik szeretnek, igaz? – Remény sütött a tekintetéből. Szeme ugyanolyan barna volt, mint mindig, valamiért mégis másnak tűnt. Mintha új réteget kapott volna a színe, ahogy a bőre is szinte áttetszőnek hatott, miután eltűntek róla a pórusok.

Hiszek benne, gondolta. *Csak nem tudom, számít-e.* Vállával gyengéden újra megbökte a fiút.

– Kérdezhetek valamit? Személyes dolog, de fontos.

Simon hangjába óvatosság költözött.

– Mi az?

– Ez a Káin jele dolog azt jelenti, hogy ha éjszaka véletlenül beléd rúgok, cserébe valami láthatatlan erő engem is hétszer sípcsonton rúg?

Simon elnevette magát.

– Most már aludj, Fray!